

ת"פ 15922/02/21 - מדינת ישראל נגד יצחק סלצקי, דורון שיר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15922-02-21 מדינת ישראל נ' סלצקי ואח'

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. יצחק סלצקי
2. דורון שיר

החלטה

לפניי בקשת המאשימה להגשת ראיה - סרטון שנטען כי תיעד את האירוע בו הנאשמים ביצעו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום, וזאת שלא באמצעות הקטין אשר צילם את הסרטון, מאחר שהקטין חושש להגיע לבית המשפט כדי להעיד נגד הנאשמים.

תמצית כתב האישום

כתב האישום מייחס לנאשמים עבירה של התעללות בבעל חיים בצוותא, עבירה לפי סעיף 2 + 17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 + סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 10.9.2020 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, התעללו הנאשמים בצוותא חדא בכלב שחור (להלן: "הכלב"). נאשם 1 תפס את הכלב ובאמצעות חבל שבסופו לולאה, קשר אותו בראשו למעקה במקום, ובהמשך, כיסו הנאשמים באמצעות שמיכה את הכלב. בנסיבות אלו, הצמיד נאשם 2 את ראש הכלב למעקה בחוזקה, זאת שעה שהכלב מילל. בהמשך, נאשם 1 הרים לבנה, מסר אותה לנאשם 2, אשר חבט באמצעותה בראשו של הכלב פעמיים, כל זאת שעה שנאשם 1 אוחז בחבל בחוזקה בתנועת משיכה. בהמשך, הסירו הנאשמים את השמיכה, הכלב נפל ארצה והוכנס לתא המטען של הרכב. נטען כי כתוצאה מההתעללות נגרמו לכלב נזקים גופניים קשים, שעלולים אף להביא למותו. גורלו של הכלב אינו ידוע למאשימה.

בקשת המאשימה

המאשימה ביקשה להגיש את הסרטון כראיה מטעמה, אף שלא באמצעות הקטין שצילם אותו, ולהעניק לסרטון את מלוא המשקל הראייתי.

לטענתה, עם השנים חלה התרופפות במעמדו של כלל "הראיה הטובה ביותר", ובתי המשפט קיבלו ראיות גם ללא עמוד 1

הצורך לעמוד במבחני הקבילות שנקבעו בפסיקה, בין היתר, כאשר נאשם הודה בחקירתו במשטרה שתוכן הסרטון משקף נכונה את שנעשה.

המאשימה הפנתה לעדות החוקרת המשטרתית, תמרה שיין שניאור, אשר העידה כי קיבלה מהקטין את הסרטון לטלפון הנייד שלה, העבירה אותו למייל המשטרתית, ולאחר מכן צרבה אותו על גבי דיסק ללא עריכה.

המאשימה הוסיפה וטענה כי במסגרת חקירתם זיהו הנאשמים את עצמם בסרטון ואף אישרו את מעשיהם, אך נתנו להם הסבר כזה או אחר, שלטענתה אינו מתיישב עם השכל הישר.

לטענת המאשימה, הנאשמים אף לא טענו בחקירתם במשטרה, במענה לכתב האישום ובמהלך פרשת התביעה כי בוצעה עריכה בסרטון, ובכך הכשירו את מהימנות ותקינות הסרטון.

טיעוני ההגנה

בדיון שהתקיים ביום 12.3.23, טען ב"כ נאשם 2 כי עדות החוקרת המשטרתית מהווה עדות מפי השמועה, ואין לדעת איזה סרטון העביר לה הקטין. עוד טען כי כל עוד הקטין לא מתייצב בבית המשפט, אין לעשות שימוש בסרטון, שכן לא ידוע מי העביר את הסרטון לחוקרת ומי צרב אותו.

בתגובה בכתב שהגיש ב"כ נאשם 2 הוא הוסיף כי על אף המגמה של מעבר מקבילות למשקל, לא ניתן להעתר לבקשה מהסיבות הבאות: הסרטון לא הוצג לנאשם 2, הוא לא אישר את תוכנו, הסרטון אינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום, לא ברור באיזה מכשיר ומתי צולם הסרטון, אין אינדיקציה אם נעשה בסרטון שינוי טרם העברתו לחוקרת, שאינה חוקרת מחשב מיומנת.

יוער כי ניתנה לבאי כוח הנאשמים הזדמנות להוסיף ולהגיב בכתב על הבקשה שהוגשה על ידי מאשימה, אך ב"כ נאשם 1 לא ניצל הזדמנות זו, על אף תזכורת שנשלחה לב"כ הצדדים וארכה שניתנה לשם כך.

דיון והכרעה

לשם הכרעה בבקשה, אסקור בקצרה את הפסיקה והספרות המשפטית בסוגיית קבילותן של ראיות מוקלטות או מצולמות, בדגש על הנסיבות הרלוונטיות לענייננו לפיהן המקליט או המצלם אינו מעיד במשפט, ולאור זאת אבחן את הבקשה שלפניי.

בעבר נקבע בהלכה הפסוקה כי לצורך הגשת סרטי הקלטה כראיה קבילה נדרש להוכיח מספר תנאים, בין היתר: כי

מכשיר ההקלטה פעל כהלכה; כי האדם שטיפל בהקלטה ידע את מלאכתו; ההקלטה גופה מהימנה ונכונה; ההקלטה נשמרה כראוי ואין מקום לחשש לשינוי תוכנה (ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169 (1984)).

ברבות השנים, עם ההתפתחות הטכנולוגית והתפתחות הפסיקה במשפט האנגלו-האמריקני, חל שינוי בעמדת הפסיקה בישראל. המגמה הרווחת בפסיקה כיום היא של צמצום תחומי איסור הקבילות והתמקדות במישור המהימנות והמשקל של הראייה, תוך ערעור מעמדו של כלל הראייה הטובה ביותר, כפי שעלה גם מתגובתו של ב"כ נאשם 2.

"...המגמה אשר באה לידי ביטוי בהתפתחותו של המשפט כהשתקפותה בחקיקה ובפסיקה בישראל, כמו גם בארצות אחרות שבהן נוהגת תפיסת המשפט האנגלו-אמריקני, היא של צמצום הסייגים החלים על קבילותן של ראיות כדי להותיר בידי בית המשפט את הסמכות להחליט על משקלה של הראייה. הווי אומר, במקום מחסום הקבילות, שהיקפו הולך אט אט ומצטמצם, התפתחה בעולם המשפט האנגלו-אמריקני הגישה, המבכרת בדיקה עניינית של כל ראייה רלוואנטית על-ידי הערכאה השיפוטית. במקום סייגים פורמאליסטיים באה בדיקת האמינות (trustworthiness)".

דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נגד חג' יחיא, פ"ד מז(3), 661, 671 (1993).

לצורך הוכחת קבילות של הקלטה או סרטון, מתמקדים בתי המשפט בשני תנאים מרכזיים והם: מהימנות ההקלטה כמשקפת את מה שנאמר או נעשה, וזיהוי כהלכה של הדוברים או המצולמים ע"פ 4481/14 מדינת ישראל נ' פלוני (16.11.2016) והפסיקה הנזכרת שם.

גם באשר לסוגייה הייחודית שלפניי, בשאלת קבילות סרטון שצולם על ידי מי שאינו עד במשפט, חלה הגמשה ניכרת בפסיקת בתי המשפט -

"חשוב גם לבאר, כי בתחילה היו מכשירים את דבר הצגתו של סרט נע (או של צילום סטטי) כראיה במשפט, אך אם עד ראייה בא לאשר בעדותו, שאכן ראה בחיים את הדברים שצולמו בסרט... ברם, הנסיון לימד כי בהרבה מקרים אינו מסוגל העד לזכור כי בזמן האירוע הנדון הוא ראה פרט זה או אחר, שצולם בסרט. על-כן, כאשר במרוצת הזמן חלה השתכללות גדולה של אומנות הצילום וההסרטה, קמה תיאוריה חדשה לענין כשרותו הראייתית של סרט נע (או של צילום סטטי), שידה היום על העליונה, והיא: בתנאים מתאימים, יכול שהסרט (או הצילום) ישמש, בנוגע לאירועים שהתרחשו במציאות והנראים בו, משום ראייה המדברת בעד עצמה ואינה תלויה בעדותו המאשרת של עד ראייה; בחינת היותו "עד אלם"."

ע"פ 382/75 חמיס נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 729, 743 (1976).

"המבקש להגיש סליל הקלטה או אמצעי אחר להוכחת תוכנה של שיחה שהתקיימה מוטל עליו הנטל להוכיח את תנאי הקבילות של אותו מוצג קודם שיוכל להציגו כראיה. עם זאת לעתים יהיה ניתן להוכיח

את תוכנה של השיחה ולקבל כראיה תמליל שלה אף שתנאי הקבילות כאמור לא הוכחו. הנאשם רשאי לאשר, אם באימרה שלו ואם בעדותו, שהוא נטל חלק בשיחה המוצאת את ביטויה בתמליל וכי התמליל מהווה שיקוף מהימן של אותה שיחה. הודאה כזו מצדו בקיום השיחה ובתוכנה אינה חייבת להיות מפורשת אלא יכולה להיות במשתמע ולבוא לידי ביטוי בהתנהגותו."

ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 186, 150 (2000).

מגמה זו של הפסיקה זוהתה על-ידי מלומדים שונים, שהתייחסו לכך בכתיבהם -

השופט יעקב קדמי בספרו **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת) תש"ע-2009, חלק שלישי, בעמ' 1307, מפרט -

"שניים הם התנאים לקבילותו של צילום: ראשית - והוא העיקר - כי המדובר בצילום "אמין" מן ההיבט הטכני, לאמור: צילום "אמיתי" להבדיל מצילום "מבושל" בלשון המקצוענים; ושנית - כי לכאורה, על פניו, מציג הצילום "בצורה אובייקטיבית את הנושא או המצב השנויים במחלוקת".

בשעתו, לא ניתן היה להציג צילום כראיה, אלא אם כן "אושר" תוכנו בעדותו של עד ראיה, אשר העיד על כך כי ראה במו עיניו את הדברים המצולמים בצילום (בתמונה בודדת או בסרט נע). הצילום היווה בשעתו חלק מעדותו של עד ראיה ושימש, מטבע הדברים, אך "תמיכה" לדבריו.

ברם, כיום שוב אין מחלוקת על כך, שצילום מהווה ראיה עצמאית העומדת בפני עצמה והדוברת-בעד-עצמה, ואין היא תלויה בזכרוננו החזותי של עד ראיה. כפי שהוכח במרוצת הזמן כושר הקליטה והזכרון החזותי של עד "נופלים" מכושר הקליטה ויכולת ההנצחה החזותית של צילום; וכל עוד המדובר בצילום אוטנטי - ידו של הצילום על העליונה.

כיום שוב אין קבילותו של צילום מותנית בעדותו של עד ראיה המתאר את "תוכנו"; ודי בעדות "טכנית" - לאו דווקא של הצלם - המזהה את הצילום, מציגה אותו כצילום של אירוע רלוונטי לדין ומעמידה אותו בחזקת כשרות, לאמור: שהוא צילום אמיתי של האירוע המצולם בו".

המלומד יניב ואקי בספרו **דיני ראיות**, כרך א' (2020) בעמ' 192-193 סבור גם הוא כי צילום יהיה קביל אף ללא עדות הצלם שצילם אותו -

"... גם כאשר צד אינו עומד באופן מלא בתנאים שנקבעו בעניין, כאמור לעיל, אין בכך כדי לשלול את קבילות ההקלטה (של שיחה או של סרטון) כאשר הצדדים לשיחה או המצולמים בסרטון מאשרים את תוכנה של ההקלטה. כתוצאה מכך, ניתן יהיה להגיש קלטת כאמור שלא באמצעות האדם שהקליט את השיחה או שצילם את הסרטון. ובלבד, למשל, שהנאשם או דוברים בשיחה (או אף עדים לשיחה) מאשרים את עצם קיומה של השיחה ואת תוכנה. בדומה, ניתן יהיה להגיש סרטון באמצעות אדם המצולם בסרטון אשר מאשר כי הוא זה המצולם בסרטון וכי הסרטון משקף את שהתרחש בפועל

באירוע המצולם.

נוסף לכך, כלל הראיה הטובה ביותר רוכך עם השנים, וכיום מדובר בכלל של העדפה המתמקד במשקל הראיות ולא בקבילותן. על כן ניתן, למשל, להוכיח את תוכנה של הקלטה קולית או של קלטת וידאו באמצעות העתק ההקלטה או הקלטת, תמליל של ההקלטה, או באמצעות עדות של מי שהאזין להקלטה או צפה קלטת הווידאו".

מן הכלל אל הפרט

אבחן את הנסיבות המקרה שלפניי כפי שהובאו במהלך המשפט -

מענה הנאשמים לכתב האישום -

שני הנאשמים אישרו כי נכחו במקום ובזמן המתוארים בעובדות כתב האישום, אך כפרו כי התעללו בכלב.

נאשם 1 הודה כי קשר את הכלב, ונאשם 2 אישר כי הצמיד את ראשו של הכלב בחוזקה למעקה. שני הנאשמים טענו כי היה מדובר בכלב מסוכן, שתקף בעבר אנשים אחרים ביישוב, וכפרו ביתר העובדות שיוחסו להם בכתב האישום.

התובעת מסרה כי הקטין שצילם את האירוע באמצעות הטלפון הנייד שלו, מתגורר ביישוב. לדבריה, הקטין היה בן 11 בעת האירוע נושא כתב האישום, ונמסר לראש חטיבת התביעות במשטרה באמצעות אביו של הקטין, כי הוא מכיר את הנאשמים וחושש להעיד.

במסגרת פרשת התביעה העידו מספר עדים והוגשו מסמכים, כדלקמן:

החוקרת רס"מ תמרה שיין שניאור - ניהלה את החקירה בתיק. ביום 10.9.2020 גבתה החוקרת תלונה מהקטין, ובמעמד זה הוא העביר לטלפון הנייד האישי שלה את הסרטון של האירוע אותו צילם, אותו היא העבירה לדואר האלקטרוני של הזי"ט וצרבה אותו לדיסק (ת/6).

ביום 12.9.2020 ערכה החוקרת דו"ח צפייה בו תיארה את מהלך האירוע שהשתקף בסרטון (ת/7). החוקרת אישרה בעדותה בבית המשפט כי הסרטון שהוצג לה על ידי ב"כ המאשימה הוא הסרטון שבו צפתה וכי אין סרטון נוסף.

ביום 14.9.2020 התקשרה החוקרת לקטין ושאלה אותו מספר שאלות לגבי האירוע (ת/5).

ביום 16.9.2020 פנתה החוקרת לד"ר אדר לקבלת חוות דעתו לאחר שהציגה לו את הסרטון (ת/4).

ד"ר יובל אדר - משמש כוטרנר עירוני בעיריית אריאל, אישר כי החוקרת רס"מ תמרה שיין שניאור פנתה אליו והציגה

לפניו את הסרטון. ד"ר אדר תיאר בעדותו את תוכן הסרטון, כמשתקף בעובדות כתב האישום. בהתאם לתוכן הסרטון, מסר ד"ר אדר את חוות דעתו לפיה ההתעללות בכלב גרמה לו לחבלה קשה עד חמורה שיכולה להביא למותו.

עבד אלעזיז שער - העיד כי הוא חבר של נאשם 2, אשר פנה אליו וביקש ממנו לקחת שני כלבים של אחד משכניו, מאחר שהם מפריעים לתושבים. העד מסר כי צירף אליו אדם בשם עבד, פגש בנאשם 2 ובעלת הכלבים, שמסרו את הכלבים לאותו עבד. העד מסר כי לאחר זמן, התקשר אליו נאשם 2 ואמר לו כי אחד הכלבים חזר ליישוב.

הודעת נאשם 1 (ת/1) - נאשם 1 אישר בהודעתו מיום 13.9.2020 כי הוא חבר של נאשם 2, וכי ביום 10.9.2020 הם תפסו יחדיו כלב.

נאשם 1 מסר כי למשפחת בן שמעון שהם שכניו היו שני כלבים מסוכנים שנשכו ילדים.

נאשם 1 מסר כי כשבועיים קודם לכן, משטרה עצרה את מר בן שמעון והוא נלקח לבדיקה פסיכיאטרית, ואז גב' בן שמעון ונאשם 2 לקחו את שני הכלבים ומסרו אותם לאדם ממוצא ערבי.

לדברי נאשם 1, לאחר מכן, גב' בן שמעון פנתה אליו ואמרה לו שבעלה אמור להשתחרר למעצר בית, וביקשה ממנו להיכנס לביתה ולהאכיל את התוכים והאוגרים שלהם.

נאשם 1 מסר כי כשהגיע לבית משפחת בן שמעון ראה ליד הדלת פקח של העירייה ולידו כלב, והוא פנה לפקח ושאל אותו האם הוא בטוח שזה הכלב של משפחת בן שמעון. לפיכך, הפקח צילם את הכלב, שלח את הצילום למר בן שמעון, שאישר שזהו הכלב שלו, ואז הפקח אמר כי הוא יביא לו כלבים. בתגובה, מר בן שמעון ביקש מנאשם 1 להכניס את הכלב הביתה ולהאכיל אותו, עד שהוא יחזור לבית ואז ידאג להעבירו לצער בעלי חיים.

נאשם 1 מסר כי התקשר לנאשם 2 וסיפר לו על כך, אז אמר לו נאשם 2 כי אם יפעל כבקשת מר בן שמעון, יהיה אשם בכך שהכלב נשאר בסביבה. לדברי נאשם 1, הוא ונאשם 2 החליטו כי יקחו שוב את הכלב לאותו אדם ערבי.

נאשם 1 מסר כי לצורך העברת הכלב הוא הביא שמיכות וחבל, קשר את הכלב בראשו עם החבל, הוא ונאשם 2 העלו את הכלב לרכבו ולקחו אותו לאדם הערבי בכפר חג'ה שאיתו יצר נאשם 2 קשר.

נאשם 1 מסר כי לדעתו היה מדובר לא בכלב אלא בכלבה בצבע שחור וכי למר בן שמעון היה כלב נוסף זכר גם הוא בצבע שחור.

בהמשך החקירה, כאשר הוטח בנאשם 1 כי הוא ונאשם 2 קשרו את הכלב בראשו, כיסו אותו בשמיכה באמצעות אבן הרגו אותו, אישר נאשם 1 את הפרטים האלו אך טען כי הכלב לא מת.

עוד הוסיף נאשם 1 ומסר כי כשהוא ונאשם 2 רצו להכניס את הכלב לרכב, הכלב החל להשתולל, לנבוח וכמעט נשך את נאשם 2, ולכן הוא קשר את החבל לגדר כדי שהכלב לא יברח.

כמו כן, נאשם 1 מסר כי **"הסיפור יצא מכלל שליטה... אז אחרי האבן בראש לקחנו אותו לערבי"**.

במהלך גביית ההודעה הוצג לנאשם 1 הסרטון - נאשם 1 זיהה בסרטון את עצמו, את רכבו ואת נאשם 2. נאשם 1 נשאל מה בדיוק הוא ונאשם 2 עשו והשיב - **"מה שראו. פעמיים אבן בראש"**. כשהתבקש לתאר את מעשיו השיב **"אני החזקתי את הכלב שלא יזוז מהגדר"**, אישר כי הוא הביא לנאשם 2 את האבן שנועדה בשביל **"להמם את הכלב"**, **"שנוכל להכניס אותו לאוטו"**.

נאשם 1 נשאל מה הם עשו עם הכלב שנפל מת לרצפה לאחר שנחבט באבן, והשיב כי הם הכניסו את הכלב לאוטו ולקחו אותו לכפר חג'ה, ועמד על כך שהכלב לא מת אלא הלך על שתי רגליו, וכן הכחיש כי שרפו את הכלב.

הודעת נאשם 2 (ת/2) - נאשם 2 אישר בהודעתו מיום 13.9.2020 כי הוא חבר של נאשם 1, וכי ביום 10.9.2020 היו יחדיו.

נאשם 2 סיפר כי כשבועיים קודם לכן, פנתה אליו גב' בן שמעון, מסרה לו שבעלה עצור וכי הם נדרשו לפנות את שני הכלבים שלהם מביתם כי הם תקפו ונשכו אנשים בעימנואל.

נאשם 2 מסר כי יצר קשר עם "תנו לחיות לחיות" אך הם סרבו לקבל כלבים הנחשבים מסוכנים. נאשם 2 מסר כי יצר קשר עם אדם ערבי בשם עבד ויצר קשר גם עם הפקח, שהנחה אותו כי על עבד לשלוח לו צילום של תעודת הזהות שלו. כמו כן, הוא קבע עם גב' בן שמעון ועם עבד, ועבד לקח את הכלבים אליו לכפר כדי שישמשו כלבי שמירה בדיר.

נאשם 2 ציין כי ביום חמישי האחרון, כלומר ב-10.9.2020, התקשר אליו נאשם 1 ומסר לו כי הוא נמצא בבית של משפחת בן שמעון והכלבה שלהם חזרה ונראית תוקפנית וחולנית. בהמשך, הוא הגיע לבית משפחת בן שמעון יחד עם נאשם 1, וליד הדלת הם ראו את הכלבה מפוחדת, רעבה ותוקפנית, ושכנה הביאה להם נקניקיות כדי לתת לכלבה לאכול ולהרגיע אותה.

נאשם 2 מסר כי נאשם 1 הביא חבל מהרכב, הוא הכין לולאה בקצה החבל, חיבר אליו מקל של מטאטא, וקשר את הכלבה לחבל. נאשם 2 מסר כי הכלבה הייתה תוקפנית, נהמה וניסתה לנשוך, קפצה לתוך חלק מגודר של הגינה והחבל הסתבך בגדר. נאשם 2 מסר כי ניסה לשחרר את החבל מהגדר כדי לקחת את הכלבה לרכב, אבל מאחר שהכלבה התפרעה, הוא אמר לנאשם 1 להביא שמיכה והם כיסו את הכלבה עם השמיכה. נאשם 2 מסר כי הוא הצליח להרגיע את הכלבה, הרים אותה לרכב והם נסעו לפגוש את עבד.

בהמשך, נשאל נאשם 2 עם מה נתן מכה לכלבה והשיב **"עם הידיים שלי יש לי ידיים חזקות, הצמדתי אותה לגדר, נתתי לה מכה עם היד, ועוד אחת, כשהיא עם השמיכה על הראש"**. נאשם 2 הכחיש כי חבט בכלבה עם אבן ומסר כי חבט בה רק באמצעות ידיו.

אך בהמשך שינה נאשם 2 גרסתו זו לכשהוצג לו הסרטון והוא נשאל "אם אתה טוען שלא חבטת בה עם האבן, איך אתה מסביר את הסרטון הזה???" אתה מזהה את עצמך בסרטון הזה? ואת יצחק? אתה תופס את הכלבה, מכסה אותה בבד לבן, ולאחר מכן מחזיק את הראש שלה כמו שאמרת, ולאחר מכן יצחק מביא לך אבן ואתה חובט פעמיים באזור הראש של הכלבה ולאחר מכן זורק את האבן. איך אתה מסביר את זה?".

בתשובה לכך, נאשם 2 לא הכחיש את כלל העובדות שהוטחו בו אלא רק אמר "לי זה לא ברור שזאת הכלבה", וכשהוצג לו הסרטון שוב ושוב, מסר "לא רואים פה איפה אני חובט. לא רואים במה אני חובט", "הכלבה הייתה מכוסה בשמיכה, נכון? אז כדי שפחות יכאב לה נתתי לה מכה בראש כדי להמם אותה כדי להוציא אותה מעמנואל, היא הייתה מסוכנת. אני לא שיקרתי כי אני כן חבטתי אותה בהתחלה ביד אבל זה לא עזר".

נאשם 2 נשאל של מי היה הרעיון להשתמש באבן והוא השיב כי הרעיון היה של נאשם 1.

באשר למצבה של הכלבה לאחר שהכניס אותה לרכב, מסר נאשם 2 כי "היא הייתה פחות נסערת, הייתה נראית חולה כמו מקודם אבל לא תוקפנית. הסתכלה עלינו והשכבתי אותה וכיסיתי לה את השמיכה עוד הפעם על הפנים כדי שלא תפחד", וכן מסר כי הכלבה לא מתה.

נאשם 2 מסר כי מאחר שהוא היה חייב להגיע להסעה, הוא לא יכול היה להמתין לעבד, ואמר לנאשם 1 שיסתדר בעצמו ועזב אותו עם הכלבה.

נאשם 2 הוסיף כי בערב שוחח עם נאשם 1, שמסר לו כי השאיר את הכלבה בכניסה לכפר חג'ה.

נאשם 2 נשאל מדוע ניסה להשתלט בעצמו על הכלבה ולא קרא לגורם מקצועי, והשיב כי נאשם 1 מסר לו כי הוא נמצא כבר 3 שעות עם הכלבה והגורם המקצועי לא הגיע, ולכן הוא החליט לטפל בכך בעצמו ולהרחיק את הכלבה המסוכנת.

בסיום ההודעה, ביקש נאשם 2 להוסיף דברים ואמר "אני לוקח אחריות מלאה ואני חושב שמה שעשיתי זה הדבר הכי נכון שהיה אפשר לעשות באותו הרגע ובאותם האמצעים בכלב מסוכן שיכול לפגוע באנשים חסרי ישע. זה מביך מאד לראות בסרטון זה נראה מחריד".

כעולה מכל האמור, מהודעות הנאשמים עולה כי שניהם אישרו את נוכחותם במקום ובזמן, אישרו את מרבית העובדות המפורטות בכתב האישום, צפו בסרטון ולא העלו כל טענה בדבר הנכונות המצולם בו.

לסיום

נוכח כל האמור, בשלב זה נראה כי הסרטון תיעד את האירוע נושא כתב האישום והמצולם בו אושר בהודעותיהם של הנאשמים, ועל כן, הוא קביל להיות מוגש כראיה.

מאחר שטרם נשמעה פרשת ההגנה ואף לא צפיתי בסרטון, הרי שלא אוכל להתייחס למשקל הראיה, וזאת ייעשה רק במסגרת הכרעת הדין.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ' כסלו תשפ"ד, 03 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.